

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., v právní věci

žalobce: **„HORTUS MORAVIAE z. s.“**
sídlem Na Dílech 156/3, Vážany, 767 01 Kroměříž
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
sídlem Příběnická 1908, 390 01 Tábor

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2018, č. j. MZP/2018/570/273,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2018, č. j. MZP/2018/570/273, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 24 380 Kč, a to k rukám jeho advokáta, JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajský soud v Brně obdržel dne 7. 8. 2018 žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného poté, co mu byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2018, č. j. 5 A 158/2018-55, podle § 7 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), postoupena jako místně příslušnému soudu. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 21. 11. 2017, č. j. KUZL 76959/2016, kterým krajský úřad, jakožto příslušný orgán na úseku integrované prevence ve smyslu zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“), rozhodl o povolení změny integrovaného povolení č. 10 ze dne 4. 10. 2004, č. j. KUZL 11413/2004, ve znění pozdějších změn (dále jen „integrované povolení č. 10“), na jehož základě byly stanoveny závazné podmínky provozu zařízení pod názvem „*Zařízení intenzivního chovu jatečných prasat a zařízení intenzivního chovu prasníc*“ (dále jen „předmětné zařízení“), jehož provozovatelem je společnost SZP Těšnovice a.s. (IČO: 469 82 451, dále jen „provozovatel“).
2. Provozovatelem plánovaná a krajským úřadem povolená změna v užívání a způsobu provozu předmětného zařízení spočívá v navýšení kapacity zařízení, které bylo rozděleno do dvou etap. V I. etapě provozovatel plánuje na úseku výkrmu navýšit počet jatečných prasat o 3 816 kusů a ve II. etapě pak navýšení úseku výkrmu o 5 284 kusů jatečných prasat, navýšení předvýkrmu o 2 520 kusů selat a navýšení počtu prasníc rodících a kojících o 20 ks. Ze zveřejněného stručného shrnutí je možno seznat, že dojde k celkovému navýšení kapacity chovaných zvířat zejména na úseku výkrmu, kdy v I. etapě dojde k nárůstu ze současných 9 140 kusů na plánovaných 12 956 kusů. Celková kapacita zařízení by podle závěrů provozovatele měla být na úseku výkrmu 18 240 kusů jatečných prasat, prasnice rodící a kojící 732 kusů, prasnice jalové a březí 1 980 kusů, předvýkrm 12 730 kusů, prasníčky 1 200 ks, karanténní stáj 470 kusů a kanci 20 kusů. Provozovatel zařízení rovněž předložil koncepci změn a modernizace zařízení, z nichž ty zásadní spočívají v rámci I. etapy v demolici stávajících hal č. 1, 2, 3 a 4 s tím, že na tomto místě bude vybudována nová hala č. 1 o kapacitě 7 296 kusů jatečných prasat (původní kapacita ve starých halách byla 3 480 kusů); v rámci II. etapy pak dojde k další demolici hal č. 11, 12, 13 a 14 s tím, že na jejich místě vznikne hala č. 2 o kapacitě 7 296 kusů jatečných prasat (původní kapacita ve starých halách byla 3 050 kusů). Vzhledem ke skutečnosti, že s modernizací a zvýšením kapacity zařízení dojde k navýšení dalších ukazatelů jako je spotřeba surovin, krmiv, vody, pomocných látek, energií, ale také produkce emisí, odpadů, kejdy, odpadních vod apod., provozovatel zařízení v rámci ohlášené změny rovněž plánuje u rekonstruovaných hal instalaci emise snižujících technologií (biologické pračky vzduchu s minimální účinností snížení emisí amoniaku a zápachu o 70 %, pachových filtrů na dvě kejdivé jímky) a dále u stájí, u nichž není plánována instalace biologické pračky vzduchu, použití krmiv s obsahem enzymatických přípravků s vyšší účinností z 30 % na 40 %. U technologie biologických praček, bude v I. etapě provedeno odzkoušení této technologie v podmínkách zařízení a provedeno autorizované měření emisí amoniaku a zápachu na vstupu a výstupu biologické pračky, aby bylo možno objektivně posoudit účinnost této

technologie a mohlo poté dojít k jejímu osazení i na dalších nově vybudovaných objektech stájí.

II. Průběh správního řízení

3. Krajský úřad obdržel dne 22. 11. 2016 žádost, na jejímž základě se provozovatel podle § 19a odst. 2 zákona o integrované prevenci domáhal vydání změny integrovaného povolení č. 10 pro předmětné zařízení, čímž bylo v souladu s § 3 odst. 1 zákona o integrované prevenci zahájeno v této věci správní řízení. Provozovatelem požadovanou změnu integrovaného povolení krajský úřad vyhodnotil jako „*podstatnou změnu v provozu zařízení*“ dle § 2 písm. i) bodu 1. zákona o integrované prevenci, neboť předložená změna dosahuje sama o sobě prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 zákona o integrované prevenci pro kategorii 6.6.b). Současně krajský úřad shledal, že předložené podklady neobsahují všechny předepsané náležitosti v souladu s požadavky zákona o integrované prevenci a přílohy č. 1 vyhlášky č. 288/2013 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o integrované prevenci, a proto usnesením ze dne 9. 12. 2016, č. j. KUZL 81340/2016, správní řízení dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušil a současně podle § 45 odst. 2 správního řádu provozovatele vyzval k doplnění podkladů. Tyto vady provozovatel ve stanovené lhůtě odstranil, a proto krajský úřad dne 27. 3. 2017 oznámil (č. j. KUZL 20050/2017) zahájení řízení o vydání změny integrovaného povolení č. 10 pro předmětné zařízení.
4. Krajský úřad následně v souladu s § 8 odst. 2 zákona o integrované prevenci a podle § 9b odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „zákon o EIA“), zveřejnil stručné shrnutí údajů dle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o integrované prevenci a žádost provozovatele, společně s informací o předložených podkladech na portálu veřejné správy www.mzp.cz/ippc a na své úřední desce, a to po dobu 30 dnů. Dále v souladu s § 11 odst. 1 zákona o integrované prevenci krajský úřad požádal dopisem ze dne 27. 3. 2017, č. j. KUZL 20912/2017, o zpracování odborného vyjádření k aplikaci nejlepších dostupných technik a k předloženým podkladům odborně způsobilou osobu, a to CENIA, Českou informační agenturu životního prostředí.
5. Dne 4. 4. 2017 bylo krajskému úřadu doručeno podání žalobce, kterým se do probíhajícího správního řízení přihlásil jako účastník řízení dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o integrované prevenci ve spojení s § 9c odst. 3 zákona o EIA, což krajský soud akceptoval, a proto v souladu s § 8 odst. 1 zákona o integrované prevenci dne 6. 4. 2017 zaslal žalobci předložené podklady.
6. Krajský úřad na základě oznámení o zahájení řízení obdržel vyjádření dotčených orgánů státní správy a účastníků řízení, a to vyjádření České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Brno (dále jen „ČIŽP“) ze dne 11. 4. 2017, č. j. ČIŽP/47/ŘI/1700193 026/17/BLV; vyjádření Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 24. 4. 2017, č. j. KHSZL 07462/2017; koordinované stanovisko Městského úřadu Kroměříž ze dne 25. 4. 2017, č. j. MeUKM/021508/2017/0240/17; odborné vyjádření od CENIA, České informační agentury životního prostředí ze dne 26. 4. 2017, č. j. 1105/CEN/17; vyjádření Krajské veterinární správy, Státní veterinární správy pro Zlínský kraj ze dne 26. 4. 2017, č. j. SVS/2017ú053062-Z; a vyjádření žalobce ze dne 12. 5. 2017. Vzhledem k obdrženým připomínkám bylo nutné upravit předložené provozní dokumenty v souladu s obdrženými relevantními požadavky, a proto krajský úřad usnesením ze dne 23. 5. 2017, č. j. KUZL 34005/2017, správní řízení opět přerušil a vyzval provozovatele k doplnění podkladů. Provozovatel následně předložil upravené provozní dokumenty a další podklady,

konkrétně Provozní řád pro stacionární zdroj znečišťování ovzduší dle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, „*Farma chovu prasat Těšnovice*“, vypracovaný Ing. M. V., červen 2017; Havarijní plán zpracovaný podle § 39 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, a vyhlášky č. 450/2005 Sb. „*Farma chovu prasat Těšnovice*“, červen 2017; a Pohotovostní plán pro případ vzniku nebezpečné nákazy zvířat ze dne 9. 5. 2017. Za této situace krajský úřad v souladu s § 65 odst. 2 správního řádu rozhodl dne 11. 7. 2017, č. j. KUZL 46771/2017, o pokračování ve správním řízení usnesením z téhož dne, č. j. KUZL 47233/2017, účastníky řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu vyzval, aby se seznámili a případně vyjádřili k podkladům pro vydání rozhodnutí, k čemuž jim podle § 39 odst. 1 správního řádu určil lhůtu 15 dnů. Dne 17. 8. 2017 krajský úřad obdržel od žalobce vyjádření k „*jednotlivým požadavkům a splnění ze strany provozovatele*“.

7. Jelikož krajský úřad posléze dospěl k závěru, že shromáždil všechny nezbytné podklady pro vydání rozhodnutí o požadované změně integrovaného povolení č. 10, přičemž klíčovým podkladem (závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu) bylo „*Závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí*“ ze dne 29. 4. 2016, č. j.: KUZL 19425/2015 (dále jen „stanovisko EIA“), vydal dne 21. 11. 2017 výše citované rozhodnutí, jímž změnu integrovaného povolení č. 10 povolil v rozsahu blíže specifikovaném ve výroku rozhodnutí.
8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 14. 12. 2017 odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že je zamítl a jako věcně správné potvrdil rozhodnutí krajského úřadu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

9. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), splňující též ostatní podmínky řízení [§ 65 s. ř. s. ve spojení s § 9d odst. 1 a § 3 písm. i) zákona o EIA; § 68 a § 70 s. ř. s.], žalobce navrhuje soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
10. Žalobce předně považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to pro jeho rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, stejně jako nelze z odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu seznat, jakými námitkami se zabýval a jak se s nimi vypořádal. Přitom podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008-301 (rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz), procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly; jinak by procesní právo účasti v řízení bylo „*zcela holé a čistě formální, a bylo by tak okleštěno do té míry, že by se stalo vyprázdněným pojmem*.“ Za konkrétní důvody žalobce uvádí, že již v odvolání namítal, že krajský úřad se vůbec či zcela nedostatečně vypořádal s požadavkem na měření emisí či připomínkami týkajícími se kapacity jímek na kejdu či toxicity amoniaku. Stejně tak dle žalobce nebyly žalovaným relevantně vypořádány jeho námitky k Prováděcímu rozhodnutí Komise (EU) 2017/302 ze dne 15. 2. 2017, kterým se stanoví závěry o nejlepších dostupných technikách (BAT) podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU pro intenzivní chov drůbeže nebo prasat (dále jen „Prováděcí rozhodnutí Komise EU“), resp. zohledněna skutečnost, že odborné vyjádření CENIA ze dne 26. 4. 2017 shledává nesoulad záměru s některými hodnotami nejlepších dostupných technik.
11. Žalobce rovněž namítá, že krajský úřad ve svém rozhodnutí nevycházel z požadavků, plynoucích z § 9b odst. 5 zákona o EIA, dle něhož správní orgán při svém rozhodování v

navazujícím řízení, pokud jde o podklady pro rozhodnutí, vychází také z dokumentace, popřípadě oznámení, připomínek veřejnosti atp., neboť ve svém rozhodnutí tyto podklady nezmiňuje. V této souvislosti žalobce poukazuje na to, že žalovaný bez jakéhokoli dokazování a konkrétní argumentace nepřezkoumatelným způsobem tvrdí, že krajský úřad z těchto podkladů vycházel.

12. Za jednu ze stěžejních námitek žalobce považuje námitku ohledně nezákonnosti a věcné nesprávnosti závazného stanoviska EIA, kterou konkrétně spatřoval v neodbornosti zpracování; nedostatečnosti pachové studie a neaktuálnosti hydrologického posudku; absence vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů záměru s jinými záměry; absence vyhodnocení záměru ve variantách; absence dostatečného hodnocení zápachu a navržených opatření, včetně pračky vzduchu. Žalobce rovněž namítá nedostatečnost odůvodnění závazného stanoviska EIA, zejména pak odůvodnění podmínek stanovených tímto stanoviskem, což podle jeho názoru způsobuje ve smyslu judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150) nepřezkoumatelnost závazného stanoviska a jeho rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný i krajský úřad se ovšem s touto námitkou vypořádali zcela nedostatečně. V této souvislosti žalobce nesouhlasí ani se způsobem, jakým žalovaný vyřídil jím podaný podnět k zahájení přezkumného řízení podle § 149 odst. 5 správního řádu, a to dopisem ze dne 17. 4. 2018, č. j. MZP/2018/570/446, v němž žalovaný neshledal zákonné důvody k zahájení přezkumného řízení. Dle žalobce tento přípis nesplňuje formální a obsahové náležitosti, které je dle § 149 správního řádu potřeba klást na potvrzení či změnu závazného stanoviska, vydané nadřízeným správním orgánem, jak dovozuje i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30.
13. Žalobce v souvislosti se stanoviskem EIA dále rozporuje skutečnost, že krajský úřad provozovateli nestanovil emisní limity pro znečišťující látky do ovzduší, přičemž rozptylovou studii, která byla součástí procesu EIA, zcela nevhodně hodnotí zápach pouze na základě koncentrace NH_3 (amoniaku), který ovšem není jednou a hlavní složkou pachových látek provozu zařízení. Další silně zapáchající složky nebyly v dokumentaci vůbec řešeny. Žalobce proto již v průběhu správního řízení požadoval stanovení emisních limitů nejen pro amoniak, ale další pachové látky, a stanovení požadavku na měření emisí amoniaku, VOC (těkavé organické látky) a H_2S (sulfanu). Krajský úřad i žalovaný se ovšem s těmito požadavky vypořádali dle žalobce nezákonným způsobem, když konstatovali, že se nejedná o požadavky, plynoucí z platné legislativy. Žalobce ovšem poukazuje na § 14 odst. 3 ve spojení s § 2 písm. d) zákona o integrované prevenci a především na § 4 odst. 3 věty druhé a odst. 9 zákona o ochraně ovzduší, z nichž vyplývá, že stanovení emisních limitů možné je. Pokud žalovaný za dostačené opatření považuje užití technologií čištění odpadního vzduchu, žalobce namítá, že i biofiltru dochází k přeměně VOC na CO_2 a vodu, tedy slabou kyselinu uhličitou, která opět působí toxicky na lože biofiltru. Proto i tento faktor měl být sledován, což ovšem krajský úřad v podmínkách nestanovil.
14. Žalobce dále namítá, že v řízení před krajským úřadem nebylo dostatečným způsobem prokázáno splnění některých závazných podmínek stanoviska EIA, ačkoliv podle § 149 odst. 1 správního řádu je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Žalobce konkrétně uvádí podmínky č. 6 a 7 pro fázi přípravy („v rámci navazujícího řízení je oznamovatel povinen požádat o navýšení odběru vody na požadované množství, příp. zajistit jiný zdroj vody pro udržení celého chodu farmy

včetně zařízení k omezení emisí látek obtěžujících zápachem“, a „v rámci změny integrovaného povolení bude uveden do souladu se současnými právními předpisy odběr vody ze stávající studny využívané pro areál.“) a podmínky č. 23 a 26 pro fázi provozu („zajistit dostatečné množství vody pro veškeré technologické zařízení snižující emise znečišťujících látek obtěžující zápachem, aby nedošlo k zastavení čistícího procesu“ a „dodržet veškerá opatření uvedená v dokumentaci v kapitole D. IV. Charakteristika opatření k prevenci, vyloučení, snížení, případně kompenzaci nepříznivých vlivů na životní prostředí.“)

15. Žalobce dále poukazuje na procesní vady, jimiž bylo zatíženo správní řízení, a to jednak na nedostatečně zjištěné skutečnosti a okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, zde ochranu životního prostředí, jak vyžaduje § 50 odst. 3 správního řádu, jednak na porušení práv účastníků řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu, když žalovaný v rozporu se svým tvrzením prováděl dokazování a když do řízení opatřil další podklad (výše citovaný dopis žalovaného ze dne 17. 4. 2018 ohledně ne zahájení přezkumného řízení), aniž by dal možnost účastníkům řízení se s ním seznámit, jednak na rozpor s § 72 správního řádu, kdy mu nebyly do vlastních rukou společně s rozhodnutím krajského úřadu doručeny integrální součásti tohoto rozhodnutí (výše citované podklady provozovatele - provozní řád pro stacionární zdroj znečišťování ovzduší; provozní řád pece a havarijní plán).
16. Poslední množinu tvoří námitky žalobce, v nichž rozporuje konkrétní podmínky, stanovené provozovateli v rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10. Konkrétně namítá, že podmínka nakládání s kejdou (viz podmínka v podkapitole „2.2. Další související činnost“ - bod m) *Doprava kejdy a separace kejdy*“) se nachází v rozporu s § 13 odst. 3 písm. d) zákona o integrované prevenci a vyhláškou č. 415/2012 Sb., č. 8 bod 1. 7., dle nichž je příslušný správní orgán povinen prostřednictvím integrovaného povolení a jeho součástí regulovat způsob nakládání s kejdou, bez ohledu na to, zda tuto aplikaci provádí sám provozovatel, anebo ji smluvně přenáší na jiný subjekt. Současně žalobce tvrdí, že zákonné povinnosti stanovené na základě veřejnoprávních předpisů nelze nahrazovat soukromoprávními vztahy mezi dvěma subjekty, z nichž jeden má být předmětem veřejnoprávní regulace a druhý nikoliv. Podmínky stanovené rozhodnutím o změně integrovaného povolení proto žalobce považuje za nedostatečné z hlediska zajištění možnosti kontroly volného skladovacího objemu u smluvních subjektů. Žalobce dále rozporuje skutečnost, že krajský úřad nestanovil provozovateli povinnost šesti měsíční skladovací kapacity ve smyslu § 14 odst. 3 ve spojení s § 2 písm. e) zákona o integrované prevenci.
17. Žalobce sice kvituje zakotvení požadavku krajského úřadu na navýšení maximální účinnosti enzymatických přípravků do krmiva (viz podmínka v podkapitole 1.1.2. – „*U stájí, kde nejsou biopračky, budou použity enzymatické přípravky s vyšší účinností z původních 30 % na 40 %*“), nicméně plnění této podmínky nelze adekvátním způsobem ověřit, což žalobce považuje za rozporné s § 13 odst. 4 písm. k) zákona o integrované prevenci. Dle žalobce proto měl krajský úřad provozovateli stanovit povinnosti průběžně prokazovat, že předepsaná dávka enzymatických přípravků do krmiva byla dodržena. Stanovení nekontrolovatelných podmínek proto žalobce považuje za nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný v úvodu svého vyjádření podrobně rekapituloval dosavadní průběh řízení, přičemž konstatoval, že ze správního spisu, postupu žalovaného i krajského úřadu lze seznat, že rozhodovali v souladu se zákonem a správní řízení bylo procesně vedeno ve

smyslu správního řádu. Nelze se tedy ztotožnit s názorem žalobce, že byly porušeny základní zásady správního procesu a že žalované rozhodnutí je rozporné se zákonem. Rozhodnutí o změně integrovaného povolení č. 10 bylo dle žalovaného vydáno na základě řádně vedeného správního řízení, které jeho vydání předcházelo, a při kterém byly posouzeny všechny atributy, které zákon o integrované prevenci pro vydání integrovaného povolení nebo jeho změny stanoví. Výrok rozhodnutí obsahuje všechny nezbytné a z problematiky daného případu vycházející náležitosti a údaje, které krajský úřad měl v době správního řízení a okamžiku vydání rozhodnutí k dispozici. Přitom řádně odůvodnil aplikaci příslušného ustanovení zákona o integrované prevenci, případně i použití složkových právních předpisů, jeho význam a smysl, včetně jednotlivých procesních úkonů a správní úvahy, kterou se před vydáním rozhodnutí a jeho odůvodnění řídil. Žalobci byla v průběhu správního řízení přiznána veškerá jeho práva, vyplývající ze zvláštních ale i obecných právních předpisů. Krajský úřad, stejně jako žalovaný, celou věc posoudili po stránce věcné i formální správně, a na základě kompletní žádosti a jejich příloh, vyjádření dotčených správních orgánů a účastníků řízení, získaných údajů, poznatků a dalších podkladů, bylo provozovateli zařízení vydáno povolení o změně integrovaného povolení č. 10.

19. Žalovaný se následně vypořádává s jednotlivými žalobními námitkami, které shodně považuje za nedůvodné. K námitce porušení § 68 odst. 3 správního řádu žalovaný konstatuje, že krajský úřad své rozhodnutí vydal v souladu s § 13 zákona o integrované prevenci, v němž stanovil závazné podmínky pro provoz zařízení, příslušné emisní limity a postupy aplikace opatření pro souladný provoz zařízení s požadavky integrované legislativy, případně složkových zákonů. Žalobcovy námitky byly buď zapracovány formou závazných podmínek integrovaného povolení č. 10 do textu rozhodnutí, anebo byly řádně v jeho odůvodnění vypořádány. Prvně uvedené platí zejména pro situace, kdy byla připomínka žalobce konstruktivní, reálně splnitelná (např. v rámci aplikace BAT technik), případně když byly návrh či námitka podloženy faktickou argumentací či nezávislým posouzením. Takové připomínky krajský úřad vyhověl a zapracoval ji do závazných podmínek provozu zařízení s tím, že v odůvodnění uvedl konkrétní odkaz na danou podmínku či kapitolu rozhodnutí o změně integrovaného povolení. Žalobcovy námitky však byly v drtivé většině zcela neuchopitelné či nekonkrétní, případně nereálné, proto krajský úřad tyto vypořádal v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí krajského úřadu je zcela zřejmé, že relevantní a reálné připomínky jak účastníků řízení, tak i dotčených správních orgánů byly vypořádány a v odůvodnění je pak mimo to odkazováno na text výroku, tedy polohu zapracovaných připomínek ve výroku rozhodnutí.
20. Stejně tak žalovaný odmítá námitku, že rozhodnutí byla založena na nedostatečně zjištěných okolnostech či vycházela z nedostatečných podkladů. Krajský úřad dle žalovaného naopak postupoval zcela v souladu s § 9b odst. 5 zákona o EIA a vycházel z jednotlivých podkladů, které byly předmětem posuzování vlivů záměru na životní prostředí, i z vyjádření dotčených správních orgánů.
21. K námitkám ohledně nezákonnosti stanoviska EIA žalovaný uvádí, že tyto námitky žalobce vznesl již v průběhu odvolacího řízení, které žalovaný vyhodnotil jako podnět k zahájení přezkumného řízení stanoviska EIA podle § 149 odst. 5 správního řádu. Tento podnět žalovaný vyřídil dopisem ze dne 17. 4. 2018, v němž jej poté, co přezkoumal napadené závazné stanovisko EIA, neshledal za důvodný, přičemž konstatoval, že v daném

případě byl proces posuzování vlivů záměru na životní prostředí veden v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o EIA a závazné stanovisko spolu s odůvodněním, jehož vydání předcházely předepsané procesní úkony, bylo zpracováno na základě dokumentace, vyjádření k ní podaných, veřejného projednání a posudku je v souladu s § 9a odst. 2 zákona o EIA. K tomuto žalovaný dále uvedl, že kritériem přezkoumávání závazného stanoviska v přezkumném řízení je dle dikce § 94 odst. 1 správního řádu toliko jeho zákonnost, resp. i zákonnost řízení, které mu přecházelo, nikoliv též jeho případná věcná nesprávnost nebo jiná hlediska hrající roli například při obnově řízení. Přezkumnému řízení tedy podléhají výlučně závazná stanoviska nezákonná, nikoliv však věcně nesprávná, která nejsou v přímém rozporu se zákonem. Žalovaný proto nemůže přisvědčit žalobci, že by závazné stanovisko nebylo dostatečně odůvodněno, naopak krajský úřad věnoval odůvodnění značnou pozornost s tím, že vypořádání jednotlivých připomínek uvedl jako samostatnou, ale nedílnou přílohu závazného stanoviska EIA. Stejně tak nepovažuje za nepřezkoumatelné rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10, pokud v něm na závazné stanovisko odkazoval, neboť se jedná o správní akt, který předchází řízení o změně integrovaného povolení a je pro výrokovou část rozhodnutí vydaném v navazujícím řízení závazný.

22. Pokud žalobce brojí proti postupu žalovaného z hlediska přezkoumání závazného stanoviska EIA, v němž vytýká vadnou aplikaci ustanovení správního řádu, která byla použita, žalovaný již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvádí, že závazné stanovisko, bylo-li vydáno v rozporu s právními předpisy, může zrušit postupem podle § 156 odst. 2 (případně § 149 odst. 4 a 5) správního řádu ten správní orgán, který jej vydal. Uvedené lze označit za správnou aplikaci správního řádu v případě, bylo-li závazné stanovisko shledáno rozporným se zákonem. Stanovisko EIA bylo z moci úřední také přezkoumáno v odvolacím řízení, resp. před jeho zahájením, neboť jeho případný rozpor s právními předpisy by představoval závažnou vadu a současně i překážku pro další správní řízení. Jelikož je žalovaný nadřízeným správnímu orgánu, který závazné stanovisko vydal a současně je odvolacím orgánem na úseku integrované prevence, nebylo dost možné, aby si žalovaný sám od sebe vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska tak, jak ukládá § 149 odst. 4 správního řádu, a jak v žalobní námitce argumentuje žalobce. Žalobce dále napadá náležitosti přípisu žalovaného, kterým sdělil, že nebyly shledány důvodné skutečnosti, které by vedly k zahájení přezkumného řízení. Podle ustanovení § 94 odst. 1 správního řádu, pokud správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli. Ustanovení správního řádu nikterak nevymezuje formu ani náležitosti, jaké má takové sdělení mít a obsahovat. Uvedený přípis není potvrzením nebo změnou závazného stanoviska, jedná se o sdělení, kterým je oznamován závěr, kdy podaný podnět byl prošetřen a nestal se návrhem na zahájení přezkumného řízení, neboť jej žalovaný neshledal důvodným. Vzhledem ke skutečnosti, že přezkumné řízení závazného stanoviska EIA nebylo na základě zjištěných skutečností zahájeno, pak toto stanovisko zůstalo nadále v platnosti.
23. Za nedůvodné žalovaný považuje námitky žalobce týkající se vadnosti procesního postupu, ať již v průběhu řízení před krajským úřadem, tak i před žalovaným, neboť má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem, jak je patrné z množství podkladů, o něž se rozhodnutí opírají. Stejně tak odmítá, že by ze strany krajského úřadu došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu či § 72 správního řádu.

24. Žalovaný se rovněž obsáhle (s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí) vyjadřuje k požadavku žalobce ke stanovení emisních limitů pro znečišťující látky vypouštěné do ovzduší, přičemž v souvislosti s tím označil závazné stanovisko EIA za nezákonné, a současně zpochybňuje zpracování rozptylové studie, která byla podle jeho názoru účelově zpracována pouze na emise amoniaku, který však podle mínění žalobce není hlavní složkou pachových látek. Tento požadavek žalovaný považuje za jdoucí nad rámec legislativní úpravy (v zákoně o ochraně ovzduší a vyhlášce č. 415/2012 Sb.), z níž vyplývá, že majoritním zástupcem znečišťujících látek v emisích z hospodářských chovů prasat je amoniak a právě na uvedenou znečišťující látku byl podle zákona provozovatel zařízení povinen zajistit zpracování rozptylové studie. Jak je uváděno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odvolateli lze zčásti přisvědčit, že odstraněním anebo snížením podílu amoniaku ze stájových plynů mohou vystoupit do popředí i jiné zejména pachové látky, nicméně velká část těchto látek je zcela nebo zčásti rozpustná ve vodě a lze tedy jejich koncentrace snížit použitím biologické pračky, neboť se jedná vesměs o organické sloučeniny, které podléhají bakteriálnímu rozkladu stejně jako amoniak, který je zejména zdrojem dusíku pro mikroorganismy. Nadto u stanovení emisních limitů pro pachové látky je nutno uvést, že zatímco znečišťující látky s negativním vlivem na zdraví nebo životní prostředí jsou materiálně definovány a legislativně zakotven je i způsob jejich zjišťování, znečišťující látky obtěžující zápachem je obtížné a problematické zjišťovat, neboť se jedná o poměrně široké spektrum chemických látek, stimulujících lidský čichový systém tak, že je vnímán pach a tento vjem je zcela subjektivní. Neexistují objektivní technické metody stanovení přípustné míry obtěžování zápachem a jejího překročení. Pro provozy, u kterých se předpokládá, že jsou zdrojem pachových látek, je stanovení emisního limitu obsaženo ve vyhlášce č. 415/2012 Sb., a to stanovením technických podmínek provozu, jako tomu je právě u chovu hospodářských zvířat, byť připouští, že problematika zápachu v současné době není legislativně zcela komplexně řešena, a to ani na evropské úrovni. Žalovaný považuje stanovené závazné podmínky (činit příslušná technickobezpečnostní opatření pro provoz zařízení) za adekvátní a také jediný účinný nástroj k omezení pachových emisí ze zařízení intenzivního chovu prasat. Provozovatel navrhl změny v provozu zařízení takového rozsahu a charakteru, že s velkou pravděpodobností bude možno očekávat stav, kdy dojde ke snížení celkových emisí a vlivů provozu zařízení na složky životního prostředí a zdraví obyvatel. O posouzení míry vlivů provozu zařízení byl rovněž veden proces EIA, jehož závěrem je souhlasné závazné stanovisko s realizací záměru, podmíněné příslušnými podmínkami. Míru účinnosti všech navržených jak organizačních, technických, tak technologických opatření stanoví až zkušební provoz daných částí zařízení. Ze závěrů zkušební provozu, v jehož průběhu budou prováděna sledování všech nezbytných parametrů a z jejich vyhodnocení bude pak možno zjistit, zda aplikovaná opatření jsou dostačující, anebo bude nutné provést další seřízení nebo dílčí úpravy provozu, případně stanovit a realizovat další potřebná opatření.
25. K samotným emisním limitům žalovaný dále uvádí, že podle zákona o integrované prevenci má povolující správní orgán možnost v intencích ustanovení zákona o integrované prevenci stanovit přísnější emisní limity nebo závazné podmínky či opatření, které v duchu filozofie integrované prevence vedou k efektivnějšímu snižování emisí do jednotlivých složek životního prostředí a naplňování základního cíle a smyslu této filozofie. Nicméně povolující správní orgán je povinen při vydávání integrovaného povolení nebo jeho změny respektovat § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci, kdy při stanovení závazných podmínek provozu, zejména emisních limitů, případně použití

technologií či BAT technik vychází z nejlepších dostupných technik a použije závěry o nejlepších dostupných technikách, aniž by však předepisoval použití jakékoli konkrétní metody či technologie. Znamená to tedy, že správní orgán může provozovateli po předchozím projednání stanovit přísnější povinnosti z hlediska aplikace BAT technik, nebo stanovení přísnějších závazných podmínek pro provoz zařízení, ale co je zásadní, tak rovněž s ohledem na náklady, přínosy a potřebnost či efektivitu daného opatření. Nelze provozovatele zařízení takto nadměru zatěžovat zejména ekonomicky, kdy instalace některých BAT technik by v porovnání s celkovým objemem vynaložených investic měla velmi nízký efekt. Žalobce i přesto, že mu byla zejména v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí velmi obsáhle ozřejmena problematika stanovování emisních limitů pachových látek i legislativní vývoj prováděcích předpisů k této problematice, odkazuje na ustanovení zákona o ochraně ovzduší, kdy argumentuje možností stanovení specifických emisních limitů podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. d) tohoto zákona. Žalovaný opětovně upozorňuje na skutečnost, kdy v současné době není k dispozici příslušný prováděcí předpis k citovanému ustanovení zákona o ovzduší, a tudíž se emisní limity pro pachové látky nestanovují, neboť jejich stanovení nemá zmocnění v příslušné legislativě. Jakýkoliv správní orgán může podle svého uvážení a v souladu s právními předpisy stanovit jakékoliv podmínky či povinnosti, pokud tím nad míru nezbytně nutnou nezasahuje do práv účastníků apod. Jiná situace však nastává, pokud by měl správní orgán, v tomto případě krajský úřad, stanovit podle svého uvážení konkrétní numerickou hodnotu emisního limitu pro pachové látky, bez jakékoliv podpory prováděcího právního předpisu.

26. V neposlední řadě žalovaný za nedůvodné považuje námitka žalobce týkající se rozporu stanovených podmínek provozovateli s § 13 odst. 4 písm. k) zákona o integrované prevenci při vykazování účinnosti enzymatických přípravků do krmiva, resp. s § 13 odst. 3 písm. d) zákona o integrované prevenci a vyhláškou č. 415/2012 Sb. při nakládání s kejdou.

IV. Replika žalobce

27. Žalobce ve své replice i nadále setrvává na svých žalobních tvrzeních, přičemž vyjádření žalovaného k nim nepovažuje za dostačující a v mnoha ohledech ani za správná. Nad rámec toho žalobce zdůrazňuje, že i z vyjádření žalovaného a jím zaslaných materiálů vyplývá, že v průběhu správního řízení krajský úřad, ani žalovaný nevycházeli z dostatečného množství podkladů, resp. krajský úřad ve svém rozhodnutí dostatečně nezohlednil podklady týkající se procesu EIA, ačkoliv tak v navazujícím řízení byl povinen učinit.
28. Žalobce opětovně poukazuje na skutečnost, že žalovaný pochybil ve způsobu, jakým se vypořádal s jeho námitkami týkajícími se nezákonnosti stanoviska EIA, které vznesl v průběhu odvolacího řízení. Žalobce je toho názoru, že pokud v rámci navazujícího správního řízení o změně integrovaného povolení, kde závazné stanovisko EIA bylo podkladem, je součástí odvolání bod směřující proti obsahu závazného stanoviska, musí si ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu odvolací správní orgán vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Jak vyplývá z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 241/2014-30, úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem. Jestliže je žalovaný věcně a místě příslušným správním orgánem, jak k rozhodnutí o odvolání, tak k přezkumu závazného stanoviska postupem dle § 149 odst. 5 správního řádu, měl žalovaný podle názoru žalobce nejprve vydat (formou

závažného stanoviska k odvolání žalobce) potvrzení nebo změnu závažného stanoviska EIA vydaného krajským úřadem, a teprve posléze na podkladě tohoto dokumentu rozhodnout o odvolání žalobce. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 20/2013–72, který řeší zcela identickou situaci. Postup zvolený žalovaným je procesní vadou, zasahující do práva žalobce na spravedlivý proces. Žalovaný nepřezkoumal napadené závažné stanovisko EIA z hlediska věcné správnosti (jak sám potvrzuje), upřel tak žalobci významnou část práva na přezkum vydaného stanoviska EIA. S odkazem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se jedná o podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

29. Žalobce na podporu své argumentace v žalobě, týkající se nedostatečnosti podmínek stanovených provozovateli v rozhodnutí krajského úřadu či nesprávného posouzení otázky znečištění prostředí pachovými látkami, odkazuje na závěry znaleckého posudku č. 2/1/2018, vypracovaný dne 23. 7. 2018 Ing. P. A., CSc., znalkyní v oboru chemie, odvětví čistota ovzduší, specializace emise, imise a pachové látky (dále jen „znalecký posudek“).

V. Ústní jednání konané dne 22. 1. 2019

30. Při jednání účastníci setrvali na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě, ve vyjádření k žalobě, resp. v replice k tomuto vyjádření. Žalobce tak i nadále považuje stanovisko EIA za nezákonné a věcně nesprávné, stejně tak jako procesní postup a rozhodnutí žalovaného i krajského úřadu. Žalovaný nad rámec svého vyjádření uvedl, že mu není zřejmá motivace žalobce k podání žaloby, neboť rozhodnutí krajského úřadu a opatření jím přijatá mají vést ke zlepšení stávajícího stavu zařízení provozovatele, a proto nelze souhlasit s názorem o negativních dopadech na životní prostředí. Pokud žalobce poukazuje na znalecký posudek, žalovaný jeho závěry zpochybnil, resp. jej nepovažoval za relevantní pro posouzení otázky efektivnosti BAT technik, jehož vypracování avizoval žalobce v průběhu správního řízení, což však dosud neučinil.
31. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu a provedl listinné důkazy (konkrétně citovaný znalecký posudek; dále „*Protokol – autorizované měření pachových látek*“, vypracovaný dne 13. 3. 2006 společností ODOUR, s. r. o., a „*Opatření obecné povahy – veřejná vyhláška*“, vydané MěÚ města Kroměříž ze dne 21. 8. 2018, týkající se obecného nakládání s povrchovými vodami) navržené žalobcem i žalovaným, vyjma těch, které již byly obsahem správního spisu.

VI. Posouzení věci soudem

32. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
33. Krajský soud předně považuje za nezbytné vymezit právní rámec, v němž se nyní projednáváný případ nachází, a to nejen s ohledem na specifický charakter, ale i za účelem zpřehlednění žalobních námitek, v nichž se tento specifický charakter odráží.
34. Předmětné rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10, kterou vyhodnotil jako „*podstatnou změnu v provozu zařízení*“ dle § 2 písm. i) bodu 1. zákona o integrované prevenci, neboť předložená změna dosahuje sama o sobě prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 zákona o integrované prevenci pro kategorii 6. 6. písm. b), totiž představuje rozhodnutí vydané v rámci tzv. *navazujícího řízení* ve smyslu § 3 písm. g) bod

10. („navazujícím řízením je řízení vedené k záměru nebo jeho změně, které podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, jde-li o ... řízení o vydání integrovaného povolení“), jehož podmínky jsou upraveny v § 9b zákona o EIA. Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu č. 39/2015 Sb., kterým byl pojem „navazující řízení“ do zákona o EIA zaveden, „v praxi bude třeba za navazující řízení považovat správní řízení založená na stanovisku EIA, ve kterých se pro daný předmět řízení konečným způsobem rozhoduje o otázkách životního prostředí, tedy taková řízení, která se věcně překrývají s předmětem procesu EIA.“

35. Za navazující řízení je tedy třeba považovat taková řízení, týkající se záměrů podléhajících posuzování vlivů na životní prostředí, pro něž jsou nezbytnými podklady závazná stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, tj. stanovisko EIA dle § 9a zákona o EIA. Právní povaha samotného stanoviska EIA se v důsledku novelizace zákona EIA, provedené citovaným zákonem č. 39/2015 Sb., zásadně změnila, jelikož získalo formu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, který závazné stanovisko definuje jako „úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.“ Ačkoliv zákon o EIA výslovně neurčuje, že stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jsou závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, při posouzení této otázky je rozhodující, že příslušné závazné stanovisko podle zákona o EIA naplňuje znaky závazného stanoviska vymezené v § 149 správního řádu a konkretizované v judikatuře správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 As 52/2012-26). Ve prospěch závěru, že stanovisko EIA má formu závazného stanoviska, svědčí též pojmenování tohoto aktu užití v § 9a zákona o EIA (nadále užívané označení „stanovisko“ je jen legislativní zkratkou zavedenou v § 9a odst. 1 zákona o EIA) a Důvodová zpráva k zákonu č. 39/2015 Sb.
36. Závazné stanovisko EIA se tak stává závazným podkladem pro navazující řízení, dotčený správní orgán (krajský úřad) je tak povinen v příslušném správním řízení uplatnit postup dle § 9b a § 9c zákona o EIA a rozhodnutí z něho vzešlá jsou toliko rozhodnutími podmíněnými vydaným závazným stanoviskem EIA. Odborná literatura závazné stanovisko označuje za „tzv. subsumovaný správní akt, jehož obsah je závazný pro rozhodnutí vydávané v tzv. navazujícím (typicky povolovacím) řízení. Správní orgán, který vydává rozhodnutí v navazujícím řízení, je povinen obsah závazného stanoviska plně respektovat, nemá možnost se od něj odchýlit, resp. některou z podmínek obsažených v závazném stanovisku nezahrnout do povolovacího rozhodnutí.“ (srov. Bahýľová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V., Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 79n). Obsah závazného stanoviska ovšem musí splňovat náležitosti předepsané správním řádem pro správní rozhodnutí (§ 68 správního řádu), a to včetně náležitostí formálních, modifikovaných v Příloze č. 6 k zákonu o EIA (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150). Pro úplnost je nezbytné doplnit, že na základě novelizace správního řádu, provedené zákonem č. 225/2017 Sb., došlo (s účinností od 1. 1. 2018) i ke změně § 149 správního řádu, do něhož byl vložen nový odst. 2, podrobně upravující formální náležitosti závazného stanoviska („Závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů,

na kterých je obsah závazné části založen.“). V této souvislosti je vhodné uvést, že níže citované judikaturní závěry či závěry odborné literatury se sice vztahují k § 149 správního řádu ve znění před touto novelizací, nicméně zmíněná novelizace měla na jejich znění dopad pouze toliko formální, kdy vložím nového odst. 2 došlo k přecíslování navazujících odstavců § 149 správního řádu.,

37. Mezi účastníky nyní projednávaného řízení ostatně ani není spor o povahu předmětného správního řízení, když krajský úřad v průběhu řízení postupoval rovněž v souladu s procesními podmínkami, stanovenými právě v § 9b a § 9c zákona o EIA, a koneckonců i účastenství žalobce ve správním řízení bylo krajským úřadem dovozeno podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o integrované prevenci ve spojení s § 9c odst. 3 zákona o EIA. Výše citované stanovisko EIA ze dne 29. 4. 2016 pak bylo oním závazným (souhlasným) stanoviskem, podmiňujícím samotné navazující rozhodnutí o změně integrovaného povolení č. 10.
38. Naopak spornou již mezi účastníky řízení ovšem je jednak otázka, zda předmětné stanovisko EIA bylo vydáno v souladu se zákonem a zda jej lze považovat za věcně správné, jednak otázka, zda navazující rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10 a v něm stanovené podmínky a konkrétní opatření respektují podmínky, závazně vymezené ve stanovisku EIA.
39. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalobce ve vztahu k první otázce týkající se zákonnosti a věcné správnosti samotného stanoviska EIA v podané žalobě předestřel řadu námitek a tvrzení, prostřednictvím nichž se v podstatě domáhá meritorního přezkumu obsahu toho stanoviska EIA, resp. rozporuje procesní postup žalovaného a způsob, jakým se s těmito námitkami vypořádal v průběhu odvolacího řízení. Takový procesní postup je z hlediska citované právní úpravy v podstatě nezbytný, neboť samotné závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu (tedy i stanoviska EIA) nepředstavuje správní rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, které by bylo soudně přezkoumatelné podáním žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s. Posouzením otázky soudní přezkoumatelnosti závazného stanoviska vydaného podle § 149 správního řádu se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, v němž vyslovil jednoznačný závěr, že *„závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., jelikož sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. (...) V případě, že se jedná o závazná stanoviska vydávaná dle § 149 správního řádu, nelze pomíjet skutečnost, že pro vydání konečného rozhodnutí není z valné většiny zapotřebí získat jen jedno jediné závazné stanovisko, ale celý soubor stanovisek, vyjádření atd., které vytvářejí z pohledu veřejného práva společně reálné podmínky pro uskutečnění subjektivního cíle. (...) S ohledem na výše uvedené lze tedy uzavřít, že závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu nemají objektivně vymezený samostatný předmět řízení. Jedná se o podkladové úkony, které se vždy vydávají v rámci jiného „hlavního“ řízení.“* Vzhledem ke skutečnosti, že závazné stanovisko podle § 149 správního řádu představuje závazný podklad konečného rozhodnutí, vydaného v navazujícím řízení, přičemž obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, a proto se týká samotného procesu tvorby konečného rozhodnutí. *„Tato závaznost potvrzuje zakládání práv a povinností vyplývajících ze závazného stanoviska a materializuje se v rozhodnutí konečném. Kdyby je závazné stanovisko zakládalo přímo, nebylo by vydání rozhodnutí konečného zapotřebí. Procesní úprava uvedená v § 149 odst. 3 správního řádu, tedy „jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti*

vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.“, je jen projevem zásady ekonomie řízení. Bylo by zbytečné pokračovat v jakémkoliv řízení, pokud bylo v jeho průběhu zjištěno, že žádosti není možné vyhovět. Tuto zásadu správní řád reflektuje i v ostatních řízeních (§ 51 odst. 3)“ (srov. citovaný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 2 As 75/2009-113).

40. Tato povaha závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu tak má logicky dopady i na procesní prostředky, prostřednictvím nichž se lze proti němu bránit, neboť účinky do právní sféry dotčených subjektů může předmětné závazné stanovisko vyvolat nejdříve a pouze ve spojení s konečným rozhodnutím ve věci, vydaným v navazujícím řízení. Pokud jde o soudní přezkum, ten je zajištěn až v rámci „soudního přezkumu konečného navazujícího rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, nebo rozsudek ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014-127). Uvedené přiměřeně platí i pro procesní prostředky ochrany v rámci správního řízení, kde rovněž nelze napadnout obsah závazného stanoviska přímo, nýbrž pouze v rámci opravného prostředku proti správnímu rozhodnutí vydanému v navazujícím řízení. Ochrana proti závaznému stanovisku je správním řádem svěřena až do případného odvolacího řízení proti navazujícímu rozhodnutí, v jehož průběhu odvolací orgán postupuje podle dle § 149 odst. 5 (dříve odst. 4) správního řádu (viz níže).
41. Vedle odvolání správní řád předvídá i další procesní prostředek ochrany proti závaznému stanovisku ve smyslu § 149 správního řádu, a tím je přezkumné řízení podle § 149 odst. 6 (dříve odst. 5) správního řádu, dle něhož „*nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí.*“
42. S ohledem na obsah žalobcových námitek a jim oponujících tvrzení žalobce ve vyjádření k žalobě považuje krajský soud za klíčové nyní stručně vymezit (a to i s oporou v závěrech v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 20/2013-72) rozdíly, které existují mezi těmito procesními prostředky, jejichž shodným rysem je, že prostřednictvím nich se lze domáhat ochrany proti závaznému stanovisku EIA, přičemž jejich úprava v § 149 správního řádu je toliko speciální (zvláštní) úpravou (součást Hlavy VI. – „*Zvláštní ustanovení o některých rozhodnutích*“) ve vztahu k ustanovením správního řádu, obecně upravujících tyto procesní prostředky (§ 81 a násl. ve vztahu k odvolání, resp. § 94 a násl. ve vztahu k přezkumnému řízení).
43. Z hlediska povahy je odvolání proti závaznému stanovisku ve smyslu § 149 odst. 5 ve spojení s § 81 a násl. správního řádu řádným opravným prostředkem, zatímco přezkumné řízení ve smyslu § 149 odst. 6 ve spojení s § 94 a násl. správního řádu je opravným prostředkem mimořádným. Toto rozlišení ve správním řádu mimo jiné nachází odraz v rozsahu přezkumu napadeného správního rozhodnutí. Pro odvolací řízení totiž platí, že odvolací správní orgán přezkoumává jak soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení s právními předpisy, tak také věcnou správnost napadeného rozhodnutí (srov. § 89 odst. 2 správního řádu). V přezkumném řízení se hodnotí toliko soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy (srov. § 94 odst. 1, § 95 odst. 1 a § 97 odst. 3 správního řádu). Totéž dovozuje i odborná literatura, dle níž „*na rozdíl od odvolacího řízení se v přezkumném řízení neposuzuje věcná správnost rozhodnutí (§ 89 odst. 2 věta druhá), byť hranice mezi zákonností a věcnou správností je zejména díky*

základním zásadám činnosti správních orgánů značně tenká.“ (srov. Vedral J., *Správní řád komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání*, Praha: Bova Polygon, 2012, s. 802). Přezkoumávání závazných stanovisek v podle § 149 odst. 6 správního řádu by tedy mělo být zaměřeno pouze na zákonnost závazného stanoviska, obdobně jako je tomu u přezkoumávání rozhodnutí v přezkumném řízení, na což správně poukazuje i žalovaný, když zdůraznil, že ve vztahu k závaznému stanovisku EIA je v přezkumném řízení oprávněn zkoumat „*pouze jeho zákonnost, nikoliv věcnou správnost.*“ V přezkumném řízení nemůže správní orgán, který přezkumné řízení provádí, zkoumat, zda závazné stanovisko bylo vydáno v odpovídající podobě s ohledem na jím chráněné veřejné zájmy (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 20/2013–72). Rozhodnutí, kterým bylo v přezkumném řízení podle § 149 odst. 6 správního řádu zrušeno či změněno závazné stanovisko, není vyloučeno ze soudního přezkumu [§ 70 písm. a) s. ř. s.]. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2014, č. j. 4 As 42/2014-69, či rozsudek ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 As 16/2015-76). Tento závěr ovšem platí pouze pro případy, pokud nadřízený správní orgán shledá důvod (či podnět účastníka řízení) pro zahájení přezkumného řízení. Pokud takový podnět důvodným neshledá, vyrozumí o tom podatele podnětu, přičemž proti tomuto oznámení není žádný opravný prostředek ani soudní přezkum přípustný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007-71).

44. Uvedené závěry ovšem neplatí pro odvolání ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu. Pokud totiž, jak již bylo výše zdůrazněno, závazné stanovisko představuje podklad pro rozhodnutí správního orgánu, který je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu (§ 149 odst. 1 správního řádu), pro odvolací správní orgán je závazné stanovisko rovněž závazným podkladem pro rozhodnutí, a proto odvolací správní orgán nemůže závazné stanovisko v zásadě sám přezkoumat. Z těchto důvodů je v § 149 odst. 5 správního řádu konstruován zvláštní postup pro přezkoumání závazného stanoviska v odvolacím řízení, dle něhož si odvolací správní orgán, „*jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků.*“). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, vyplývá, že účelem postupu podle § 149 odst. 5 správního řádu „*je zajistit, aby odvolací námitky, které směřují proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu, podléhaly odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který na rozdíl od odvolacího orgánu disponuje odpovídajícími znalostmi. V těchto případech dochází k prolnutí dvou principů, které nalezly své uplatnění ve správním řádu, a to 1) devolutivního účinku odvolání a 2) vázanosti správního orgánu závazným stanoviskem dotčeného orgánu. Obdobně jako správní orgán prvního stupně je vázán závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je i odvolací orgán vázán stanoviskem orgánu nadřízeného dotčenému orgánu a nemůže se od něj odchýlit.*“ (obdobně srov. citovaný rozsudek č. j. 4 As 20/2013–72). Úkon, kterým nadřízený orgán postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (srov. citovaný rozsudek č. j. 4 As 241/2014-30). Z uvedeného je tedy zjevné, že i závazné stanovisko je díky postupu odvolacího orgánu podle § 149 odst. 4 správního řádu podrobeno přezkumu jak z hlediska zákonnosti, tak z hlediska věcné správnosti, obdobně jako je z obou těchto hledisek v odvolacím řízení přezkoumáváno i samotné napadené správní rozhodnutí podmíněné závazným stanoviskem. Stejně závěry vyplývají i

z odborné literatury: „Při zvažování toho, zda závazné stanovisko potvrdit nebo změnit, posuzuje nadřízený správní orgán obsah závazného stanoviska jak z hlediska jeho zákonnosti, zejm. tedy z hlediska jeho souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů (§ 2 až § 8), tak z hlediska jeho věcné správnosti, tedy z hlediska toho, zda závazné stanovisko mělo být s ohledem na veřejné zájmy, které má příslušný dotčený správní orgán chránit, vydáno v té podobě, v jaké bylo vydáno.“ (srov. Vedral J., *Správní řád komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání*, Praha: Bova Polygon, 2012, s. 1160).

45. Ačkoliv se rozlišení mezi nezákonností a věcnou nesprávností závazného stanoviska může obecně jevit jako ryze teoretické, obsah těchto pojmů se přesto zásadně liší, čehož si byl žalovaný ostatně vědom při vypořádání námitek žalobce vůči stanovisku EIA v nyní projednávaném případě. Věcná správnost závazného stanoviska zahrnuje především logický soulad odborných závěrů závazného stanoviska s veřejnými zájmy, které má dotčený správní orgán chránit. Nedostatek takového souladu s chráněnými veřejnými zájmy přitom vždy nemusí být podřaditelný pod pouhý nedostatek zákonnosti závazného stanoviska, kde se naopak odráží požadavek na dodržení procesních postupů, předcházejících jeho vydání, a jeho formálních náležitostí.
46. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalobce již v průběhu odvolacího řízení vznesl řadu námitek (původně již byly obsaženy ve vyjádření ze dne 9. 2. 2016), týkající se zákonnosti a věcné správnosti samotného stanoviska EIA; tyto námitky žalovaný vyhodnotil jako podnět k zahájení přezkumného řízení podle § 149 odst. 5 (nyní odst. 6) správního řádu. Tento podnět žalovaný vyřídil dopisem ze dne 17. 4. 2018, v němž jej poté, co přezkoumal napadené závazné stanovisko EIA, neshledal za důvodný, přičemž konstatoval, že v daném případě byl proces posuzování vlivů záměru na životní prostředí veden v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o EIA a závazné stanovisko spolu s odůvodněním, jehož vydání předcházely předepsané procesní úkony, bylo zpracováno na základě dokumentace, vyjádření k ní podaných, veřejného projednání a posudku je v souladu s § 9a odst. 2 zákona o EIA. Stanovisko EIA tedy žalovaný neshledal nezákonným, přičemž žalovaný dále uvedl, že „kritériem přezkoumávání závazného stanoviska v přezkumném řízení je dle dikce § 94 odst. 1 správního řádu toliko jeho zákonnost, resp. i zákonnost řízení, které mu přecházelo, nikoliv též jeho případná věcná nesprávnost nebo jiná hlediska hrající roli například při obnově řízení. Přezkumnému řízení tedy podléhají výlučně závazná stanoviska nezákonná, nikoliv však věcně nesprávná, která nejsou v přímém rozporu se zákonem.“ Krajský soud tento postup žalovaného i v dopisu vyslovené závěry považuje za správný a nacházející se v souladu s § 149 odst. 5 (nyní odst. 6) správního řádu i s výše citovanými závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, a proto nelze přisvědčit námitkám žalobce, který v tomto postupu spatřuje procesní vadu, resp. namítá, že tento přípis nesplňuje formální a obsahové náležitosti, které je dle § 149 správního řádu potřeba klást na potvrzení či změnu závazného stanoviska, vydané nadřízeným správním orgánem, jak má dle žalobce dovozovat i Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 4 As 241/2014-30. S tímto názorem se nelze ztotožnit, neboť, z výše předestřené rekapitulace vyplývá, že tyto formální a obsahové náležitosti Nejvyšší správní soud klade toliko na rozhodnutí vydaná v případě, pokud nadřízený správní orgán shledá podnět pro zahájení přezkumného řízení důvodným. Pokud takový podnět důvodným neshledá, vyrozumí o tom podatele podnětu, přičemž proti tomuto oznámení není žádný opravný prostředek ani soudní přezkum přípustný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, čj. 7 As 55/2007-71).

47. Krajský soud se ovšem ztotožňuje s námitkami žalobce, v nichž žalovanému vytýká nesprávný postup při přezkumu věcné správnosti stanoviska EIA, neboť krajský soud je toho názoru, že žalovaný svým procesním postupem v rámci odvolacího řízení v podstatě upřel žalobci právo na přezkum věcné správnosti stanoviska EIA, přičemž takové pochybení (ve světle výše citovaných judikатурních závěrů) hodnotí jako podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což je také důvodem, proč krajský soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].
48. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz např. str. 24 – „*Závazné stanovisko lze přezkoumat ve smyslu ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu zvlášť, což odvolací orgán před vydáním tohoto rozhodnutí samostatně učinil. Neshledal při tom skutečnosti, které by vedly k závěru, že vydané stanovisko je v rozporu se zákonem.*“) a opětovně i z obsahu vyjádření k žalobě („*Stanovisko EIA bylo z moci úřední také přezkoumáno v odvolacím řízení, resp. před jeho zahájením, neboť jeho případný rozpor s právními předpisy by představoval závažnou vadu a současně i překážku pro další správní řízení.*“), žalovaný při přezkumu závazného stanoviska EIA dle krajského soudu nesprávně směšoval odvolací řízení ve smyslu § 149 odst. 4 (nyní odst. 5) správního řádu a přezkumné řízení ve smyslu § 149 odst. 5 (nyní odst. 6) správního řádu, čímž ovšem zcela pominul výše vymezené specifické rysy obou těchto procesních prostředků. V návaznosti na výše uvedené závěry totiž nelze, než uzavřít, že postup odvolacího správního orgánu podle § 149 odst. 5 správního řádu není možné nahradit použitím výsledku přezkumného řízení, ve kterém bylo přezkoumáváno závazné stanovisko, neboť správní řád důsledně odlišuje různý rozsah přezkumu prováděného v obou případech, což odpovídá i odlišnému rozsahu přezkumu rozhodnutí v odvolacím řízení a v přezkumném řízení. „*Jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63). Zjednodušeně řečeno, žalovaný při přezkumu odvoláním napadeného rozhodnutí postupoval v procesních podmínkách „běžného“ odvolacího řízení, aniž by v něm zohlednil ona procesní specifika odvolacího řízení ve smyslu § 149 odst. 4 (nyní odst. 5) správního řádu, v němž nachází odraz specifická povaha rozhodnutí vydaných v navazujícím řízení, jehož podkladem jsou závazná stanoviska, včetně stanoviska EIA, a v průběhu odvolacího řízení nepodrobil stanovisko EIA přezkumu jeho věcné správnosti, ačkoliv k tomuto přezkumu byl, coby správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který stanovisko EIA vydal, povinen podle § 149 odst. 4 (nyní odst. 5) správního řádu.
49. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že specifické procesní podmínky odvolacího řízení podle § 149 odst. 5 správního řádu mimo jiné zajišťují, že se s námitkami odvolatele ohledně věcné správnosti závazného stanoviska vypořádá nadřízený orgán dotčeného správního orgánu, který závazné stanovisko vydal, přičemž tento požadavek v nyní projednávaném případě naráží na to, že krajský úřad byl dotčeným správním orgánem, který stanovisko EIA vydal, a současně správním orgánem, který v navazujícím řízení vydal rozhodnutí o změně integrovaného povolení č. 10, přičemž v obou případech je nadřízeným správním orgánem právě žalovaný, neboť je odvolacím orgánem na úseku integrované prevence.

Tato skutečnost ovšem nezabavila žalovaného povinnosti v rámci odvolacího řízení k námitkám žalobce podrobit přezkumu i věcnou správnost stanoviska EIA, neboť tato nastalá procesní situace není zcela ojedinělou, jak ostatně k tomu uvádí i odborná literatura, „pokud by správní rozhodnutí podmíněné závazným stanoviskem i závazné stanovisko samotné vydal stejný správní orgán (viz např. § 140 odst. 2), posuzoval by z povahy věci závazné stanovisko spolu s odvoláním stejný správní orgán, který je mu nadřízený.“ (srov. Jemelka, L., a kol., *Správní řád. Komentář. 5. vydání*, Praha: C. H. Beck, 2016, § 149). Z procesního postupu žalovaného nadto ani nikterak nevyplývá, že by měl o správnosti svého postupu jakékoliv pochybnosti o tom, zda kupříkladu nepostupovat výslovně podle dikce § 149 odst. 4 správního řádu a „vyžádat si stanovisko od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému vydání závazného stanoviska“. V tomto ohledu se ovšem lze ztotožnit s hodnocením žalovaného, že by bylo nelogické, aby si žalovaný sám od sebe vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska tak, jak ukládá citované ustanovení.

50. Žalovaný tak tímto svým postupem upřel žalobci přezkum věcné správnosti stanoviska EIA, neboť, jak je rovněž patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud se totiž žalovaný v odvolacím řízení soustředil na přezkum námitek, v nichž žalobce od samého počátku zpochybňoval nejen zákonnost, ale i (a především) věcnou správnost stanoviska EIA, činil tak prizmatem posouzení toho, zda se krajský úřad v rozhodnutí o změně integrovaného povolení č. 10 s těmito námitkami žalobce dostatečně vypořádal a zda tedy postupoval procesně správně, tzn. přezkumu věcné správnosti podrobil navazující rozhodnutí krajského úřadu, nikoliv závazné stanovisko EIA, jež je jeho podkladem.
51. Za situace, kdy krajský soud vyhodnotil procesní postup žalovaného v rámci přezkumu odvolání žalobce, v němž nepodrobil přezkumu věcné správnosti i stanovisko EIA, které bylo závazným podkladem pro rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10, jako podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což je také důvodem, proč krajský soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], nepřistoupil již k meritornímu přezkumu dalších námitek žalobce, v nichž namítal jak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tak zejména věcnou nesprávnost stanoviska EIA, neboť tato otázka bude „nově“ předmětem přezkumu ze strany žalovaného v dalším řízení.
52. Nad rámec výše uvedeného přesto považuje krajský soud za vhodné dodat, že absence přezkumu věcné správnosti stanoviska EIA se v kontextu skutkových okolností nyní projednávané věci stává o to závažnější, že rozhodnutím krajského úřadu byla povolena změna integrovaného povolení č. 10, kterou sám hodnotí jako „podstatnou“ ve smyslu § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci a tedy byl povolen záměr, jímž provozovatel plánuje (ve dvou etapách) realizovat přestavbu zázemí vepřína, a to v rozsahu navyšujícím stávající kapacitu chovu i provozu téměř na dvojnásobek. Takové podstatné navýšení kapacity zařízení proto současně zvyšuje riziko výskytu vzniku škody na životním prostředí, a to v míře nikoliv bezvýznamné, ale skutečně závažné, neboť nelze odhlédnout od skutečnosti, že, jak ostatně vyplývá ze samotné žádosti provozovatele o vydání integrovaného povolení, rozhodnutí správních orgánů i předmětného znaleckého posudku, posuzované zařízení již v současnosti, tj. před případnou realizací záměru, patří k největším v České republice. Žalobce přitom od samého počátku namítá, že pro posouzení vlivů na životní prostředí nebyly v této části opatřeny dostatečné podklady a stanovisko EIA pouze nepřípustně odkládá identifikaci a posouzení vlivů na pozdější fáze rozhodovacích

procedur. Konkrétně pak především namítá, že z hlediska otázky stanovení emisních limitů pro znečišťující látky vypouštěné do ovzduší došlo na straně jedné k neúplnému zpracování rozptylové studie, která byla zpracována pouze na emise amoniaku (NH_3), který však podle mínění žalobce není hlavní složkou pachových látek, a proto požadoval měření emisí VOC (těkavé organické látky) a H_2S (sulfanu); na straně druhé pak byly provozovateli stanoveny podmínky a opatření, jejichž efektivnost se ovšem prokáže až v průběhu provozu, což lze stěží považovat za nástroj prevence proti případnému znečištění životního prostředí provozem daného zařízení.

53. V tomto ohledu je v obecné rovině nutno přisvědčit žalobci, že posouzení vlivů záměru nelze odkládat na pozdější fáze rozhodovacích procedur. Posouzení vlivů musí být uskutečněno ihned, jakmile je možné identifikovat a posoudit všechny vlivy, které záměr může mít na životní prostředí (viz např. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ve věcech C-201/02 *Wells*, C-2/07 *Abraham a další* a C-275/09 *Brussels Hoofdstedelijk Gewest a další*). Výsledkem posouzení totiž není pouze kladné či záporné stanovisko EIA. Podle § 5 odst. 4 zákona o EIA posuzování záměru zahrnuje i návrh opatření k předcházení nepříznivým vlivům na životní prostředí provedením záměru, k vyloučení, snížení, zmírnění nebo minimalizaci těchto vlivů, popřípadě ke zvýšení příznivých vlivů na životní prostředí provedením záměru, a to včetně vyhodnocení předpokládaných účinků navrhovaných opatření. Taktéž navrhovaná opatření je tedy nutno považovat za výsledek posouzení vlivů na životní prostředí. Navrhovaná opatření se pak promítají do podmínek pro přípravu, realizaci, provoz či ukončení záměru, které jsou povinnou náležitostí stanoviska EIA dle Přílohy 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
54. Z uvedeného ovšem zákonitě plyne také to, že konkrétnost posouzení se odvíjí od konkrétnosti možné identifikace vlivů. Je nutno zopakovat, že posouzení vlivů na životní prostředí se děje ještě před realizací záměru, a proto nemohou být s jistotou určeny všechny konkrétní vlastnosti a negativní vlivy provozu zařízení. Ty se přitom mohou také zcela konkrétně promítnout do některých složek životního prostředí, v daném případě tedy zejména emise látek znečišťujících ovzduší. I s vědomím toho, že vlivy nelze v takto konkrétní rovině již před realizací záměru identifikovat, je však třeba tyto případné vlivy důsledně posuzovat a preventivně jejich případné negativní působení na životní prostředí vyloučit. V tomto ohledu proto krajský soud vyslovuje pochybnosti (založené i na odborných posudcích) nad tím, zda v případě předmětného zařízení provozovatele představuje amoniak pouze jedinou emitovanou ovzduší znečišťující látku, ve vztahu k níž by měla být (a také byla) provedena rozptylová studie. Koneckonců i žalovaný připouští, že odstraněním, anebo snížením podílu amoniaku ze stájových plynů mohou vystoupit do popředí i jiné, zejména pachové látky, přičemž znečišťující látky obtěžující zápachem je obtížné a problematické zjišťovat, neboť se jedná o poměrně široké spektrum chemických látek, stimulujících lidský čichový systém tak, že je vnímán pach a tento vjem je zcela subjektivní. Posouzení těchto faktorů nicméně v závazném stanovisku EIA absentuje.

VII. Závěr a náklady řízení

55. Krajský soud s ohledem na výše uvedené závěry shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně krajský soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), přičemž na žalovaném bude, aby se v rámci odvolacího

řízení soustředil i na přezkum věcné správnosti stanoviska EIA, které bylo závazným podkladem pro rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10.

56. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
57. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova zástupce (advokáta) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé, účast na jednání soudu) a čtyři režijní paušály, a to ve výši $4 \times 3 \times 100$ Kč a 4×300 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 13 600 Kč. Krajský soud dále přiznal náhradu cestovních výdajů ve výši 2 243 Kč (po korunovém zaokrouhlení). Při jejich výpočtu vycházel z následujících vstupních údajů: vůz Volkswagen Golf, RZ X; vzdálenost Jílové u Prahy - Brno - Jílové u Prahy = 406 km; spotřeba byla určena dle údajů v technickém průkazu o spotřebě pro kombinovaný provoz podle norem Evropské unie podle § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve výši 5,0 l/100 km; sazba základní náhrady za 1 km činí 4,10 Kč [§ 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce; § 1 písm. b) vyhlášky č. 333/2018 Sb.]; cena za litr automobilového benzínu 95 oktanů podle vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí 33,10 Kč. Krajský soud přiznal právnímu zástupci žalobce také náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 1 000 Kč (10 započatých půlhodin za cestu na jednání soudu z Jílového u Prahy do Brna a zpět). Celkové náklady za zastoupení tak činí částku ve výši 16 843 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 3 537 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 24 380 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu. Krajský soud naopak žalobci nepřiznal jím uplatňované náklady na vyhotovení znaleckého posudku č. 2/1/2018, vypracovaný Ing. P. A., CSc., ve výši 18 150 Kč, neboť tyto náklady krajský soud nepovažuje za „*důvodně vynaložené*“ ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., byť jej jako důkaz uplatněný v řízení připustil, a to z toho důvodu, že závěry znaleckého posudku se týkají samotné otázky věcné správnosti předmětného závazného stanoviska EIA, zatímco důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného bylo toliko závažné procesní pochybení žalovaného v průběhu správního řízení, mající vliv na zákonnost samotného rozhodnutí, a proto nebyly pro vyslovení právního názoru krajského soudu potřebné.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. ledna 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu